

Indescriptible

Això no és un poema, és un sentiment.
Una esgarrifança de malenconia,
que recorre tot el cos,
un pensament.

Se'ns queda petit ser grans.
I als grans se'ns queda petit ser nens.
Una sensació d'ànims oblidada,
un record dels bons temps.

“Que bonic era ser petit,
no importaven les preocupacions”
“Ja sé que vull ser de gran”.
Deien grans i petits amb remordiments i il·lusió.

Ara que em faig gran,
ja entenc el que deia el pare
“No tinguis pressa per créixer,
gaudeix de l'ara”.

També es un remordiment,
que jo tinc amb el meu avi.
El temps perdut que no es recupera,
una ferida sagnant que deixa marca la vida sencera.

Qui m'escolti que no perdi el temps.
“Gaudiu de l'ara”, grans i nens.
L'indescriptible és el que vaig descriure,
i m'acomio amb un somriure.